

ved kun nu paa det sidste at indskrænke mig til at henvise til min Anbefaling af de af Udvalgets store Flertal stillede Ændringsforslag.

Borgbjerg: Indenrigsministeren udtaler Haabet om, at jeg vil fatte mig lige saa kort som den ærede Ordfører (Jensen-Sønderup), og jeg har ogsaa den Fornemelse, at der er et almindeligt Ønske om snart at komme til Afslutning. Jeg skal derfor fatte mig meget kort, jeg kan gøre det saa meget mere, som der ikke var saa overmaade stort Indhold i den højtærede Indenrigsministers Tale. Hvad han sagde om Generalstrejken, omstødte ikke den soleklare Kendsgerning, at Kuppet af 27.-28.-29. Marts og Generallockout-Truselen ikke forud for Generalstrejken. Det var det politiske Kup, og det var Generallockout-Truselen, der skabte Uroen og fremkaldte Rystelserne. Saa kom som Svar derpaa Generalstrejken, der slog Kuppet tilbage, fremtvang de faglige Forhandlinger omkring i Fagene, som Arbejdsgiverne i 4 Maaneder havde nægtet, og derved muliggjorde den Ro, der nu efterhaanden er skabt. At der kom nogen Uro, som vi var uansvarlige for, og som vi har gjort, hvad vi kunde, for at dæmpe, er en Ting for sig — der laves ikke Æggekegale, uden at der maa slaas Æg i Stykker —, men Ansvaret hviler selvfølgelig paa dem, der er Ophavsmænd, og ikke paa dem, der maa væge sig mod Ophavsmændene, det er soleklart. Hvad Ministeren fablede om Forlig med Syndikalisterne, hører kun hjemme i Ministerens Fantasi og i Fabelverdenen, men ikke paa denne Jord. Der fandtes intet Forlig mellem Syndikalister og Socialdemokrater, derimod har jeg ganske vist lagt Mærke til et stærkt Sammenspil mellem Syndikalister og Venstre og Højre ved den som ved mange andre Lejligheder. Den højtærede Formand gør opmærksom paa, at der er ikke noget, der hedder Højre, det er der for Resten, men det konservative Folkeparti her i Salen hedder ikke Højre, det er ganske rigtigt. Der har altsaa været Sammenspil mellem det konservative Folkeparti og Syndikalisterne ved adskillige Lejligheder.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at forud for Valget den 26. April kom der et nyt System, men det, der kom nu, var ikke noget nyt System. Jeg har netop søgt at paavise og tror, at jeg har Ret, at det er systematiske Forandringer, som den højtærede Minister ønskede foretaget i Loven. Det at udelade Stemmeoverføringsprincippet er en System-

forandring, det at ville slaa København og Frederiksberg sammen til een Valgkreds er en Systemforandring. At der ingenting er kommet ud deraf, er ikke den højtærede Indenrigsministers Skyld, det er vor Skyld i Udvalget, det bliver dette Ting til Ære. Hvad Stor-Københavns Ordning angaar, sammenlignede den højtærede Indenrigsminister højst besynderligt og meget ulogisk Forholdene her med de kommunale Forhold. Der er ingen Sammenligning mulig. Københavns Kommune har ligesom Frederiksberg Kommune, ligesom Hillerød Kommune og ligesom ethvert Sogn her i Landet sin kommunale Forfatning, de ligner alle hinanden paa det Hovedpunkt, at hver Kommune danner een Valgkreds. Hvad i Alverden har det at gøre med Spørgsmaalet om den politiske Valgordning her i Landet? Det er det, vi har forlangt, at København skal have samme Valgordning som det øvrige Land, og der er det, Ministeren foreslaar, at København skal have en anden Valgordning. Enhver forstaar den fuldkomne Mangel paa Logik, Mangel paa Indsigt, paa Fordybelse i denne Sag, som karakteriserer Indenrigsministerens Tale herom. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at hvis Venstre havde faaet 400 Stemmer mere her i København, havde de faaet 1 Mandat mere, men saa havde de ogsaa efter Valgloven fortjent et Mandat mere, det er ganske klart. Nu fik de ikke 400 Stemmer mere, følgelig maa de undvære Mandatet, og de skal ikke kunne luske sig til et Mandat, der ikke tilkommer dem forholdsmæssigt efter deres Stemmetal over hele Landet.

Den højtærede Indenrigsminister talte om, at jeg i Fjor ved den forrige Forhandling om Valgloven havde lagt Vægt paa de praktiske Ulemper ved den store Stemmeseddel, og mente, at jeg nu maatte være blevet beroliget i saa Henseende. Nej ingenlunde, det Uhyre, der blev præsenteret os i Udvalget med de omløbende Linier og de smaa Mellemlinier mellem Kandidaternes Navne, som skulde anbringes i omløbende Linier, som det hedder typografisk, og hvor man skulde sætte Kryds derimellem, var ganske upraktisk, ganske umuligt. Jeg fremdrog det den Gang som upraktisk og mener det fremdeles, men det er ikke mit Hovedargument, det var det heller ikke den Gang. Mit Hovedargument er, at der bør være samme Valgordning for København som for det øvrige Land, og Valgretten bør være lige. Det bliver den ikke, hvis man indfører Indenrigsministerens Forslag for København.